

Nieuwsbrief

voor onze medewerkers en donateurs

Jaargang 14, nummer 2

december 2018

HOSPICE ZENIT

KERSTDECORATIE IN HOSPICE ZENIT

*Wij wensen je vrede
warmte en vriendschap,
geborgenheid,
koesterende liefde,
gezondheid,
vertrouwen,
blij optimisme,
zinnvolle momenten,
een stralende lach,
dus heel veel goeds
en als het effe niet meezit
een troostende hand
op je schouder
dat wensen wij ook je
naasten
en allen die je lief zijn
niet alleen met Kerst
en in het nieuwe jaar
maar een leven lang.*

*Groep Nieuwsbrief,
Audrey, Mieke, Noortje
Ad, Bert, Herman, Twan*

*Mooie kerstdagen
en een fantastisch 2019*

DE EERSTE DECEMBERDAGEN

Zondag, maandag, dinsdag, woensdag, woensdag.

Maandagochtend kwam ik het terrein op rijden en er stond een begrafenisauto voor de deur van het hospice. Zucht. Zo kan de week ook beginnen. Hoe is het weekend verlopen, en wie zal het zijn?

Het is een gast die bijna drie weken in ons hospice is geweest. Een oudere mevrouw, die lang thuis was verzorgd. Voor de familie was het een hele stap naar het hospice en moeilijk om moeder uit handen te geven. Ze zijn nu opgelucht dat moeder uit haar lijden verlost is. Ze bedankten voor de goede zorg en zeiden dat ze nog een keer aan zullen komen. Even later overleed er een andere gast. Een jongere mevrouw die een kleine week in het hospice is geweest. Haar zus zei: "bedankt voor de goede zorg, ik heb gezien dat jullie die met liefde hebben gegeven". Ze vertelde ook dat ze zo hadden genoten van onze fijne tuin.

Op dinsdag kwam ik in het hospice en was er in de nacht iemand gestorven. Verdrietige familie en gelukkig waren ze al in de nacht gekomen, zodat ze bij hem waren toen hij zijn ogen voorgoed sloot.

Als ik op woensdag in het hospice kom, is de kaars in de kandelaar in de gang weer aan. Dat is een ritueel in huis; wanneer iemand overlijdt wordt er een kaars aangemaakt. Die wordt pas uitgeblazen wanneer de overledene het huis gaat verlaten. Dus ik begrijp dat er weer iemand overleden is die nacht.

Ik zie dat het druk is in huis met verschillende families. En er komt ook een nieuwe opname in de ochtend. Het duurt even, maar langzaam dringt het bij mij door dat er twee mensen zijn overleden. Een persoon in de nacht én iemand vroeg in de ochtend. Dus er zijn twee mensen overleden op woensdag.

Vijf mensen overleden in vier dagen. Zoveel verdriet en verslagenheid. En ook opluchting met respect voor degenen die nu van het lijden verlost zijn.

Zouden deze mensen elkaar ergens treffen? Zouden ze dan samen even naar ons kijken, daar beneden, of juist daarboven?

Mensen denken dat je een zwaar beroep hebt als je in een hospice werkt. En veel mensen vragen aan de vrijwilligers waarom ze niks leukers zoeken voor hun vrije tijd. Op deze dag, met de Sint vanavond voor de deur, vraag ik me dat ook af.

En ik besef dat het voor mijn collegae ook zware dagen zijn geweest.

Vanmiddag, na de vijfde uitgeleide van deze week, kwam er iemand aangelopen. Ze zei dat ze kwam voor iemand die eergisteren is opgenomen. En ze vertelde dat hij zich zo fijn voelt hier, al zo snel. En dat ze zo blij is dat er plaats is voor hem: "dit is toch de beste plaats als het thuis niet meer gaat".

En dan weet ik weer waarom ik hier werk.
Zelfs op deze vijfde december!

Cis van Deurssen, coördinator

Overweging

*Als ik er niet meer ben, laat me los, laat me gaan,
ik heb zoveel dingen te zien en te doen.*

*Je moet me met niet te veel tranen aan mij binden,
maar dankbaar zijn voor de vele goede jaren*

*Ik heb je mijn liefde gegeven, en je zult nooit weten
hoeveel je mij aan geluk hebt geschonken.*

*Ik dank je voor de liefde die je hebt getoond,
maar nu moet ik alleen verder reizen*

*Rouw een poosje om me, als het echt niet anders kan,
maar laat je dan troosten door vertrouwen.*

*Het is maar voor even dat wij scheiden moeten,
dus koester de herinneringen in je hart*

*Ik ben niet ver weg en het leven gaat door
En als je me nodig hebt: roep en ik ben er*

*Hoewel je me kunt zien noch voelen, ik ben vlakbij.
En als je luistert met je hart, zul je het horen:
al mijn liefde rondom je, zacht en zuiver.*

*En wanneer je hierheen komt, helemaal alleen,
zal ik je begroeten, met een glimlach en een
"welkom thuis".*

VERSLAG VPTZ CURSUS

Op 16 en 17 mei jl. volgden wij, Tamara en Mieke, de module Vrijwilliger tussen de beroepskrachten van de VPTZ.

Wij mochten daarvoor afreizen naar Apeldoorn, waar we verbleven in een fijn hotel.

De groep bestond uit 16 dames die allemaal op een of andere manier werkzaam zijn in de palliatieve zorg. De cursus bestond uit 5 dagdelen, waarin we na een korte theoretische uitleg, vooral samen, met elkaar en met onszelf aan de slag gingen. Al na een half uur was er een fantastische klik binnen de groep, wat maakte dat er al snel vertrouwen was om situaties en gevoelens te delen. Gedurende deze dagen en buiten cursustijd werden er veel ervaringen uitgewisseld. We werden goed verzorgd, elke pauze en tijdens de maaltijden was er tijd voor ontspanning, zodat we daarna weer fris en fruitig aan de slag konden. Het was een programma vol afwisseling, we hebben veel geleerd, gelachen en ook traantjes weggepinkt.

Slotsom is dat wij, Tamara en Mieke, het erover eens zijn dat we trots mogen zijn op ons Hospice, en de manier waarop de dingen geregeld zijn zodat er duidelijkheid is. Vrijwilliger of beroepskracht, we zijn er allemaal met hetzelfde doel: ONZE GASTEN!

Tamara Verrijth en Mieke Barents

UIT DE KEUKEN VAN ZENIT

Flensjes karamel-zeezout met ijs

Benodigheden voor 6 flensjes:

250 ml melk
2 eieren
80 gram bloem
(room) boter om te bakken
zout
kaneel
75 gram gezouten boter
schenkstroop karamel (van Gilse)
amandelsnippers
vanille ijs (of Ben & Jerry Salted Caramel Brownie!)

Bereidingswijze

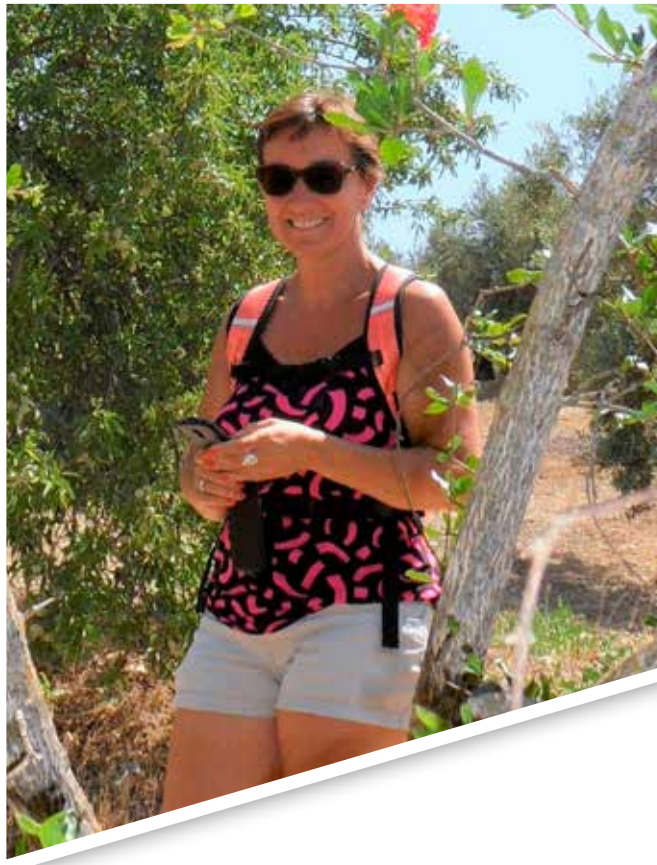
Maak van bloem, eieren, melk, snufje zout, snufje kaneel een beslag en bak hiervan de flensjes. Houd ze warm. Verwarm de gezouten boter zachtjes en clarifieer die. Roer er dezelfde hoeveelheid karamelsiroop door. Rooster de amandelen goudbruin.

Leg de flensjes op de borden, giet er het boter/karamel mengsel op, strooi de amandelen erover en leg er een bol ijs op.

Vouw eventueel de zijkanten naar binnen en serveer.

Eet smakelijk!

Jels Roose

Mijmeringen in Zenit

Zaterdag 29 april,
De dag is weer begonnen.
De vogeltjes geven het eerste concert van de dag.
De eekhoortjes rennen achter elkaar aan.
In alle nederigheid probeer ik de prachtige gesprekken
tussen de vogeltjes te volgen.
Ik hoor de specht zijn best doen en zie dat de twee duifjes
elkaar ook weer gevonden hebben.
De frisse lentegeur dringt bijna door de muren en ramen
heen, alsof je de geur kan aanraken.
Hoe bijzonder is het om de dag zo intens observerend te
kunnen beginnen. Heel veel van deze aardse dagen zal ik
op deze manier niet meer mee kunnen gaan maken.
Mijn lichaam is moe maar mijn geest is wel nieuwsgierig.
Gelukkig krijg ik nog wel wat tijd van mijn lichaam om
in mijn eigen tempo afscheid te nemen van alles. Want
natuurlijk is het KUT dat ik dood ga, ik ben 54 jaar en sta
midden in het leven en zo hoort het ook te zijn.
Maar wat brengt het me om te vechten tegen een lichaam
dat heeft besloten het toch anders te doen.
Ik ben nu op het punt beland dat ik voel dat ik een deel van
het aardse aan het loslaten ben op mijn manier.
Alle lieve mensen om me heen heb ik ingepakt in een heel
mooi doosje met een heel mooi papiertje eromheen.
De kleinkinderen hebben een mooie grote doos gekregen.
Dat is voor hen ook gezelliger.
De doosjes gaan mee in mijn hart op reis en als ik er dan
ben kan ik vol trots laten zien hoeveel pakketjes ik wel niet
bij me heb. Allemaal doosjes met lieve mensen, mooie en
soms verdrietige herinneringen.

Op deze mooie morgen zie ik de wind door de bomen
waaien. Het koolmeesje vliegt af en aan om zijn jongen in
het nestkastje tevreden te houden.
Het roodborstje wat zo af en toe nog eens komt kijken
of het allemaal nog wel goed gaat. En natuurlijk niet te
vergeten mijn grote kleine vrienden de eekhoortjes, wat
hebben ze het toch druk iedere dag. Nootjes verstoppen,
weer opgraven en tikkertje samen spelen.
En iedere ochtend mag ik onderdeel zijn van dit bijzondere
schouwspel. Ik weet nu al dat het goede reisbegeleiders
zullen zijn voor mij.
Nieuwsgierigheid begint toch een beetje toe te slaan.
Hoe zou het zijn, vreedzaam misschien.

Anja Litjens - † 11 mei 2018

Heel even lijkt het
door de lichtval
of de wind
Heel even weet ik
dat jij je hier bevindt

Een streling langs mijn schouder
een vlam die plotseling dooft
Een vlinder die blijft dralen
Of zit het in mijn hoofd?

Heel even beseft ik
jij bent altijd bij mij
Voor heel even voel ik
het blijft voor altijd wij

- schrijver onbekend -

Mandala

Ik ben Fatima Willems, ik wil samen met de gasten en eventueel met hun naasten creatief bezig zijn. Tekenen, schilderen etc. Ook een praatje maken, boek voorlezen of samen naar muziek luisteren. De bedoeling is dat mensen met iets anders bezig kunnen zijn en iets moois kunnen maken. Voor zichzelf of voor iemand die achterblijft.

Ik ging voor de eerste keer naar een gast om te vragen of hij iets creatiefs wilde maken. Ik ging naast hem zitten en vroeg of hij samen met mij wilde kleuren, tekenen of iets anders.

Meneer zei: "dit is niets voor mij, nog nooit gedaan!" Vervolgens legde ik mijn spullen op tafel en liet hem mijn mandala's zien. Spontaan begon hij te kleuren. We lachten samen en vaak laat hij aan anderen zien hoe trots hij is op zijn mandala.

WARME DEKEN

Ria Wienen was vanaf de opening van hospice Zenit hier werkzaam als verpleegkundige.

Zij heeft in nauwe samenspraak met de coördinator en haar collega's veel pionierswerk moeten verrichten om te komen tot een definitieve en verantwoorde structuur in de zorgverlening aan mensen in hun laatste levensfase.

Ria was een van de pijlers waarop men kon bouwen.

Op 27 november jl. nam Ria afscheid.

Bij gelegenheid daarvan werd door diverse medewerkers van Zenit een lapje gehaakt en deze producten vormen samen een mooie warme deken, een passend cadeau.

Ria bedankt!

De Zonnebloem

DE
ZONNE
BLOEM

AFDELING ROOY

Wie kent de Zonnebloem niet? De landelijke organisatie die met "MPS de Zonnebloem" vaarvakanties organiseert voor mensen met een fysieke beperking. Geheel verzorgd en met aan boord gekwalificeerd personeel. En u kent ongetwijfeld ook de jaarlijkse Zonnebloem-loterij.

De Zonnebloem is echter veel meer. In heel veel dorpen en steden heeft de Zonnebloem afdelingen waarbij mensen met een fysieke beperking zich kunnen aanmelden als deelnemer. Of, zoals we dat bij de Zonnebloem noemen, als gast. Want de Zonnebloem wil gastvrij zijn voor mensen met lichamelijke beperkingen. Iedereen heeft behoefte aan gezelschap. Maar als je een lichamelijke beperking hebt, ben je misschien wel vaker (alleen) thuis dan je zou willen. Voor deze mensen is in Venray de afdeling Rooy actief. Deze afdeling kent meer dan 100 gasten en ruim 60 vrijwilligers. Een vrijwilliger is vaste contactpersoon en maatje van één of enkele gasten. De vrijwilligers van onze afdeling komen graag bij de gasten langs voor een kop koffie met een praatje, het spelen van een (kaart)spel, het maken van een wandeling of om samen op pad te gaan. De gasten en vrijwilligers spreken met elkaar af wat ze doen en ondernemen, hoe vaak en op welke tijdstippen. Daar zijn zij vrij in.

Daarnaast organiseren we ook verschillende activiteiten, variërend van een ontmoetingsmiddag met spel of muziek tot een picknick, bezoek aan een museum of het maken van een boottocht over de Maas. Meestal is er wel koffie of thee met gebak en ander lekkers, want dat hoort bij de typische Zonnebloem-gastvrijheid. En een enkele keer zorgen we zelfs voor een gezamenlijke maaltijd. De gasten betalen daarvoor een (meestal bescheiden) bijdrage.

Veel van onze gasten hebben al een gezegende leeftijd bereikt van 80 jaar of ouder, maar we kennen er ook die nog veel jonger zijn. Zo tussen de 40 en 65 jaar. Met die jongeren organiseren we sinds vijf jaar een aantal speciaal voor hen bedoelde activiteiten en bijeenkomsten. Het is een groep van bijna 40 gasten en daar doen ook gasten uit de omliggende dorpen aan mee. Ze noemen zich de Zonnepitten. Ze hebben zelf een groot aandeel in de samenstelling en uitvoering van hun jaarprogramma.

De Zonnebloem kent geen gasten met een verstandelijke beperking of psychiatrische achtergrond. Ook mensen met dementie kunnen zich niet bij de Zonnebloem aansluiten. Voor het werken met die groepen zijn speciale vaardigheden nodig, waarover onze vrijwilligers niet of niet altijd beschikken.

Onze vrijwilligers komen vier keer per jaar met het bestuur bijeen om de nodige zaken te bespreken. Zonnebloemvrijwilligers hebben allemaal een introductie cursus gevolgd om met deze doelgroep goed te kunnen werken. Regelmatig zijn er ook thematische bijeenkomsten waaraan sommige vrijwilligers graag deelnemen.

De afdeling Rooy van de Zonnebloem kan nog volop vrijwilligers gebruiken. Er zijn altijd gasten die nog om een vast maatje verlegen zitten. Wie wil kan zich daarvoor melden bij het secretariaat: agnescoumans18@ziggo.nl. Daar kunnen zich ook nieuwe gasten aanmelden. Een van onze bestuursleden zal dan snel contact opnemen. Van harte welkom!

Jo van Lieshout

voorzitter afdeling Rooy van de Zonnebloem

NIEUWE WERKGROEP

Het gaat goed met onze vrijwilligers. Sommige van deze gouden krachten zijn al jaren bij ons betrokken. Onze gasten en hun familie zijn zeer tevreden over alle zorg die ook jij biedt.

Dit jaar willen wij nog meer vrijwilligers bij onze organisatie betrekken. Daarom volgden wij een aantal workshops via de VPTZ.

Tijdens deze workshops 'Vrijwilligers Werven met Resultaat' staat het werven van vrijwilligers voor onze organisatie centraal. Het traject, dat in totaal drie maanden duurde, garandeert de best mogelijke activiteiten om vrijwilligers te werven.

Wij zijn enthousiast en willen iedereen informeren over deze aanpak omdat wij ook ieders medewerking zullen vragen; maar niets moet natuurlijk.

Wij zijn van plan om deze methode uit te voeren in de loop van het najaar.

Kort gezegd komt deze aanpak erop neer dat:

- er een lijst wordt opgesteld van taken waarvoor wij nog vrijwilligers kunnen gebruiken;
- diverse wervingsactiviteiten tot in detail voorbereid worden;
- wij òf eerdere wervingsactiviteiten zullen herhalen met een verbeterde aanpak òf zullen komen met nieuwe activiteiten;
- iedere vrijwilliger in onze organisatie de kans krijgt een belangrijke rol te spelen in het wervingsproces.

Wij verwachten dat wij dankzij meer vrijwilligers een nog vitalere organisatie tot stand kunnen brengen. Deze methode heeft zich bewezen bij andere organisaties dus dat zal bij ons zeker ook lukken!

De PR-groep: Mieke Barents, Tonny Bovee, Cis van Deurssen, Nel van Dijck, Tonny Duijn, Toos Flinsenbergh, Jeanet Kuipers

Het weten waard

Als jullie iets willen schrijven in onze nieuwsbrief -het mag ook kritisch van toon zijn- is daartoe volop de gelegenheid. Voor de volgende nieuwsbrief moet de kopij **uiterlijk 31 maart a.s.** binnen zijn. Je kunt je bijdrage naar ons postadres sturen of aanleveren per e-mail.

Voor actueel nieuws over het hospice kun je ook terecht op de website www.hospicezenit.nl
Ongeveer vier werkdagen na het verschijnen van de nieuwsbrief wordt deze ook via de site gepubliceerd.

Als u donateur wilt worden van de Vrienden van Zenit om daarmee een financiële bijdrage te leveren aan het werk van het hospice kunt u zich aanmelden via de website van het hospice.

Het rekeningnummer van de Vrienden van Zenit is **NL62RABO 012 08 58 223**

AFSCHEID NEMEN BESTAAT NIET

Mijn naam is Ilse Franssen, 49 jaar oud, getrouwd met Paul Franssen en de trotse eigenaresse van Pannenkoekenhuis "De Perdstal".

Ik was in de periode 2017-2018 voorzitter van Kiwanis Club Rooyse Ladies. De Rooyse Ladies is een serviceclub die zich op vriendschappelijke manier inzet voor de maatschappij waarbij de nadruk ligt op kinderen. Zij organiseren diverse activiteiten waarmee goede doelen in de eigen regio ondersteund worden. Zo ondersteunen zij onder andere de speelgoedbank, De Hazekeutel, Kindervakantiewerk Venray, het Sint Nicolaasgilde en het Kinderhospice de Glind.

Als ik aan een hospice denk schiet mij de tekst afscheid nemen bestaat niet van Marco Borsato te binnen. Gelukkig heb ik nog niet vaak afscheid hoeven nemen van mensen die me dierbaar zijn. Op 29 februari 2012 moest ik echter afscheid nemen van de man van mijn enige zus. Dat zet je aan het denken. In mijn geval niet over de dood maar over het leven en hoe mooi dat kan zijn, waarbij we veel te weinig bezig zijn met de leuke dingen die ons overkomen. Vaak maken we ons zorgen en lijden het meest van het lijden dat we vrezen.

Ik geniet van het leven. 's Morgens sta ik altijd vrolijk op. Samen met Paul en onze hond Simba naar het bos voor een flinke ochtendwandeling. Een kopje koffie samen en dan met veel plezier mijn pannenkoekenhuisje schoon maken en me verheugen op de komst van onze eerste gasten.

Ik werk al 34 jaar in de horeca waarvan 18 jaar als zelfstandig ondernemster. Ik vind het heerlijk om voor andere mensen te zorgen.

We hebben het goed in dit mooie dorp en daar geniet ik van. Een doel als stip op de horizon is mooi maar de mooiste dingen gebeuren vlak onder je neus. Ik geniet daar van en haal alles uit het leven.

Als ik dan 's avonds weer thuis kom, genieten we van een lekker glaasje wijn, laat de dag los en slaap als een roosje. Ik voel me echt een gelukkig mens dat ik zoveel plezier kan halen uit de kleine

dagelijkse mooie dingen die op mijn pad komen.

Het thema wat het afgelopen jaar is gekozen is: hostmanship en gastvrijheid. 'Hostmanship gaat veel verder dan een kop koffie brengen of een bord eten serveren. Een kop koffie kun je namelijk op veel plaatsen drinken maar waarom bij jou? De sfeer die we creëren bepaalt in grote mate dat er voor jou, je bedrijf of je cluppie gekozen wordt. Het creëren van sfeer en vertrouwen is dagelijks de basis voor elke relatie. Elk contact kan uitgroeien tot vriendschap maar alles begint altijd bij die allereerste ontmoeting. Iemand ontmoeten betekent geven: iets van jezelf, je tijd en je aandacht.

Goed hostmanship vraagt om empathie, inzicht en toegeeflijkheid.

Zien dat een paar versleten schoenen niets anders is dan een paar schoenen dat veel gedragen is, en dat een accent simpelweg betekent dat iemand als kind een andere taal heeft leren spreken. Elke relatie, elke klant, elke patiënt, elke cliënt, niet alleen te zien als mens maar als gast en je daarbij steeds de vraag te stellen: hoe kan ik dagelijks een goede gastvrouw zijn in alle dingen die ik doe.'

Ilse Franssen

OPROEP!

In de eerste helft van volgend jaar komen er twee vacatures binnen de redactie van deze nieuwsbrief.

Wij roepen belangstellenden op om zich te melden als redactielid. Je hoeft niet te beschikken over specifieke deskundigheden, je moet wel enthousiast zijn en het een uitdaging vinden om twee keer per jaar samen met je collega's een nieuwsbrief te presenteren die het lezen de moeite waard maakt.

Voor nadere informatie en opgave kun je terecht bij de coördinator Cis van Deurssen.

Een verjaardagsfeestje...

Een toevallige ontmoeting met een jonge vrouw in de bloei van haar leven, sinds kort weduwe.

Zij vertelde tussen het feestgedruis door haar verhaal over de laatste vijf jaren die zij met haar man doormaakte. Op ons verzoek zette zij dit op papier om ons te laten delen in haar gevoel hoe mooi een onafwendbaar afscheid kan worden gevierd.

Afscheid

Je bent 47 jaar, je hebt 'n vrouw, 3 prachtige dochters, een mooi bedrijf en vele hobby's. Je bent 1,93 m lang, stoer en je kunt de hele wereld aan. Ik heb het over mijn man Maarten anno 2011. Een harde werker. Maar dan.

Het begon met diepte- en afstand schatten, zwalkend lopen en met dubbele tong praten. Een afspraak gemaakt in het Jeroen Boschziekenhuis in Den Bosch. Ze vonden daar niets. Het zal wel "tussen de oren" zitten zei de neuroloog. Omdat dat ons niet tevreden stelde gingen we samen verder. We maakten een afspraak in Duitsland om een prescan (total body scan) te ondergaan. Ook hieruit kwam weer niets naar boven.

Omdat wij goede verhalen hoorden van mensen, die in België zojuist gediagnosticeerd waren, maakten we een afspraak in het UZA (Universitair Ziekenhuis Antwerpen). Deze afspraak was om 15.30 uur. Om 18.30 uur gingen we naar buiten met de keiharde diagnose MSA (Multi Systeem Atrofie). Het betekent dat meerdere delen van de hersenen voortijdig verouderen en afsterven. Daar staan we dan ... en nu?

De ziekte was zeer progressief en dat merkten we al vlug. De schade aan de kleine hersenen zorgde ervoor dat Maarten uiteindelijk in een rolstoel kwam, dat Maarten niet meer verstaanbaar was en er een spraakcomputer kwam. Door de slechte motoriek van Maarten was deze moeilijk door hem te bedienen. De schade aan de hersenstam

zorgde ervoor dat de bloeddruk, lichaamstemperatuur, de darmen en de blaas wisselend werkten. Zijn tot dan toe krachtig lichaam liet hem in de steek....

Steeds kwam er weer iets bij. Uiteindelijk werd ook Maartens zicht slechter, want je 'kijkt' met je hersenen. Maarten werd daardoor opgesloten in zijn eigen lichaam.

Toch hebben we samen met onze dochters in die tijd mooie jaren gehad. Maarten was altijd vrolijk en we waren lief voor elkaar. De aandacht van ons samen ging naar het vele wat we juist nog wel samen konden!

Het begon met ritjes op de tandem, daarna kwam de duofiets en uiteindelijk de rolstoel. Door de vele tochten samen leerden we alle wandelpaden in onze omgeving kennen. Wandelingen van ongeveer 5 km mét een koffie adres. We genoten samen van het mooie weer en de natuur. Na het opstaan, aankleden en verzorgen vroeg Maarten telkens met een blij gezicht: wat staat er vandaag op het programma? Dierentuinen waren zijn favoriet: mooie wandelpaden, van alles te zien en natuurlijk met een prima koffie adres.

Door zijn positieve uitstraling en dankbaarheid kregen we toch onverwacht een fijne tijd samen. Een tijd die vreugdevolle herinneringen opleverde waarvan ik nu nog vaak blij aan terug denk.

Maarten overleed op vrijdag 14 oktober 2016 op 52 jarige leeftijd.

Marian van Son

GASTHEER

Beste medewerkers van Hospice Zenit,
Het is met heel veel genoegen dat wij uw organisatie op gezette tijden binnen De Witte Hoeve mogen ontvangen.

Fantastisch zoals u de laatste levensfase van onze medemensen met zoveel onbaatzuchtige zorg en aandacht weet te omringen resp. begeleiden.

Los van het feit dat ik hoop nog even niet bij u als gast te moeten/mogen arriveren is het toch reeds bijzonder positief en geruststellend je te realiseren dat je er dan niet alleen voor staat.

De bijeenkomsten op ons bedrijf verlopen immer uiterst sfeervol mede door de zorg die Zenit-medewerkers hieraan besteden.

Wij sympathiseren in hoge mate met u allen en zullen er dan ook meer dan ons uiterste best voor doen om passend met u mee te denken en naadloos samen te werken.

Rest mij om u na deze complimenten slechts nog u warme, sfeervolle Kerstdagen alsmede een sprankelend 2019 te wensen.

Namens het gehele Witte Hoeve Team
Nen Vosse Manager

In memoriam

Op 22 augustus jl. overleed vrij onverwacht onze 'hoffotograaf' Frits Martens. Hij werd 83 jaar.

In het begin van 2005 vroeg het toenmalige bestuur aan Frits, een gedreven en kundige amateurfotograaf, of hij de 'wording' van een nieuw hospice in Venray in foto's zou willen vastleggen. Hij begon meteen met het vastleggen van de sloop van het voormalige en inmiddels vervallen houten gebouw, waarna hij zich richtte op de graafwerkzaamheden voor het nieuwe hospice. Frits maakte honderden foto's van de bouwactiviteiten, van de eerste spa in de grond tot en met het laatste likje in de woonkamer, waarmee het hospice beschikt over een fraai en gedetailleerd historisch archief.

Na de operationele start bleef Frits fotograferen en bij alle gebeurtenissen en evenementen was hij met zijn onafscheidelijke camera present.

Als fotograaf maakte Frits deel uit van de werkgroep Nieuwsbrief en wij hadden graag met hem te doen. Hij was altijd opgewekt en een prettige gesprekspartner met boeiende verhalen over het leven en zijn talrijke hobbies. Op 28 augustus werd in de kerk in Oostrum afscheid van hem genomen.

Tijdens een sfeervolle dienst werden de kwaliteiten van hem nog eens in herinnering geroepen: attent, zorgzaam, betrokken, gedreven, natuur-liefhebber, mensenvriend, actief hobbyist en altijd bezige bij.

Frits, bedankt voor je vriendschap en je betrokkenheid bij Zenit.

Groep Nieuwsbrief

v.l.n.r.:
 Tonny Duijn, Gerry Leerkamp,
 Tamara Verrijdt, Annie Heslen,
 Wilma Gommans
 en Hanny van Konijnenburg.

GROEP NAZORG

De laatstgehouden herdenkingsdienst voor in Zenit overleden gasten vond plaats op 28 september jl. in De Witte Hoeve te Venray. Het was weer een erg mooie bijeenkomst in een passende en sfeervolle ingerichte zaal in De Witte Hoeve. De groep Nazorg, die de herdenkingsdiensten verzorgt, is zeer te spreken over de dienstverlening die De Witte Hoeve biedt en over het positieve meedenken door het management en het personeel. Zij helpen waar nodig, van het ophangen van de quilt tot het uittesten van het geluid en het schikken van de stoelen. En voor de bloemversiering doet men nooit tevergeefs een beroep op Gerda van Putten of Liny Nelissen.

Als in Zenit een gast is overleden verzorgt de groep nazorg namens het hospice de condoleance en zorgt de groep er tevens voor dat het hospice bij de uitvaart is vertegenwoordigd. Voor dit onderdeel van het werk is de groep Nazorg overigens uitgebreid met enkele vrijwilligers die behoren tot de zogenaamde 'Uitvaartpool'.

Deze groep heeft een bijzondere taak en hun activiteiten mogen rekenen op veel positieve reacties van de nabestaanden van onze gasten. Wij stellen ze graag met een foto aan de lezer voor.

De leden van de uitvaartpool

Riny

Mieke

Martien

Jos

Marie-Louise

Rebecca

Frans

Dorine

Nel SCHRIJFT

Mijn naam is Nel van Dijck, 55 jaar en woonachtig in Venray. Ik woon samen met Rob en we hebben een dochter Diede (16 jaar). Rob heeft 2 kinderen uit een eerder huwelijk, een dochter Lieve (29 jaar) en een zoon Sjarrel (31 jaar). Dit zijn dus nu mijn "bonus" kinderen.

Sinds vorig jaar ben ik de trotse oma van Sofie, de dochter van Lieve.

Sinds 2010 ben ik werkzaam in VieCuri op de polikliniek Interne Geneeskunde.

De eerste 7 jaar op de poli Endocrinologie en het laatste jaar ben ik werkzaam op de poli Oncologie.

Daarvoor ben ik 29 jaar werkzaam geweest in de zorg. Iets wat ik met veel plezier heb gedaan. Echter door de toename van de regeltjes en de bureaucratie, was er steeds minder tijd voor de cliënt. Dit zorgde ervoor dat ik steeds minder voldoening haalde uit mijn werk. Mijn passie was toch echt de zorg, dus toen er een vacature kwam in VieCuri, heb ik die kans aangegrepen en ik werd aangenomen.

Mijn man Math is in 1996 op 35-jarige leeftijd overleden aan kanker. Hij overleed in het Radboud Ziekenhuis. Ondanks de zeer goede zorg daar, was dit niet wat ik wilde. Ik wilde niet in een ziekenhuis de laatste weken samen doorbrengen met mijn man, maar op dat moment was er geen andere oplossing. In plaats van echtgenote voelde ik me ineens mantelzorger. Door deze ervaring ging ik steeds meer nadenken over het belang van een fijne thuisomgeving voor stervenden. Vanuit hier ontstond het verlangen om hier iets mee te doen.

Na mijn ontmoeting met Margriet van Glabbeek ontstond in 1998 het idee om een hospice in Venray te realiseren. Na de nodige research was al snel duidelijk dat er behoefte bestond in Venray aan een hospice, maar om dit met zijn 2-en te realiseren bleek lastiger te zijn. Hierdoor gingen we samen op zoek naar enthousiaste mensen, met ieder z'n eigen expertise. Door een intensieve samenwerking van 6 jaar kon in maart 2006 het hospice Zenit in Venray haar deuren openen.

Vanaf dat moment ben ik gestopt als bestuurslid en heb ik de eerste jaren administratieve werkzaamheden uitgevoerd ter ondersteuning van Cis, de coördinator. Omdat dit op een gegeven moment moeilijker te combineren was met mijn gezin en mijn werk, ben ik met deze werkzaamheden gestopt.

Echter het hospice loslaten was voor mij geen optie, vandaar dat je me nog geregeld zal tegenkomen in het hospice en dan als onderdeel van:

Casita, inloopmiddagen, fotografie en de PR groep.

Zo blijf ik toch altijd verbonden met het hospice.

Nog steeds als ik in het hospice kom, ben ik TROTS!

TROTS dat we dit met een hele groep mensen toch maar gerealiseerd hebben om mensen die in de laatste fase van hun leven zijn datgene te bieden wat ze zo verdienen..... een fijne warme plek.

Ik geef de pen door aan Piet Lensen.

Nel van Dijck

VRIENDEN

Bij de opening van Hospice Zenit in 2006 is spontaan de Stichting Vrienden van... ontstaan. Doelstelling van onze Stichting is Zenit met zijn gasten, de medewerkers en de vrijwilligers iets 'extra's' te kunnen bieden. Iets dat niet binnen de reguliere zorgbudgetten valt maar o zo welkom is! Gelukkig hebben we hier al die jaren gevolg aan kunnen geven dankzij gulle giften van onze trouwe donateurs en spontane giften van mensen die hiermee aan hun dank uiting willen geven voor de liefdevolle zorg voor hun dierbaren.

De aanvragen voor financiële ondersteuning komen meestal via het management of via het Bestuur. Vaste ondersteuning gaat naar deze nieuwsbrieven, de kerstbijeenkomsten, de nabestaandebijeenkomsten en de groepsuitjes. Zonodig ondersteunen we bij aanschaf van hulpmiddelen die net iets meer comfort bieden voor de gasten en de medewerkers.

Topper dit jaar was het 'knuffelbed', een voorziening waarmee het mogelijk is om een éénpersoonsbed om te toveren tot een comfortabel bed voor twee personen.

Reden om komend jaar een tweede 'knuffelbed' ad € 3000,- te financieren.

Daarnaast zullen we het komend jaar de bijdrage voor de groepsuitjes verhogen naar € 40,- per deelnemer.

Met diep respect voor allen die dagelijks met de zorg bezig zijn, als professional of vrijwilliger, zijn wij blij met

onze activiteit een steuntje in de rug te kunnen bieden!

Namens mijn mede bestuursleden Inge Adriaansens, Helga Vroomen, Chantal Scherders en Ad van Thiel wens ik u allen een mooi nieuw jaar !

Erik Peters,
voorzitter.

Een wereld zonder mij

Zondagochtend, het regent. Met een kop koffie in mijn hand sta ik voor het raam. Ik kijk naar buiten. Er loopt een man met een hondje, hij loopt ineengedoken, hopende dat de koude druppels hem niet raken. Een jonge vrouw fietst voorbij, haar rode broek nat van de regen, natte haren plakken tegen haar gezicht. Ze steekt een flauw handje op naar de man. De man knikt. In de verte drijven de wolken voorbij, het lijkt alsof het op gaat klaren. Ik neem nog een slokje van mijn warme koffie en plof neer in de stoel.

De wereld draait door. Letterlijk en soms figuurlijk misschien. Als ik er niet meer ben, blijven wolken komen en gaan. Mensen die aan mijn huis voorbijfietsen of wandelen, terwijl het dan allang niet meer mijn huis is. Andere mensen zullen in dit huis wonen, door ditzelfde raam naar buiten kijken. En de zon komt op en gaat weer onder. Iedere dag weer. Maar ik zal er niet meer zijn, ooit. Zal ik gemist worden? Misschien wel, de eerste tijd, door mensen die dicht bij mij staan. Maar ieder gaat verder met z'n leven, zo gaan die dingen nu eenmaal. En veel mensen, die mij niet kennen of niet dicht bij me stonden, zullen niet eens weten dat ik weg ben. Een inwoner meer of minder, dat valt niet zo op tussen die miljoenen mensen.

De wereld draait door. Ook zonder mij. Hoe wil ik herinnerd worden? Wil ik überhaupt herinnerd worden? Wil ik iets nalaten, iets meegeven? Is dat eigenlijk wel belangrijk? Ik verdwijn uit deze wereld, ik zal geen fysiek onderdeel meer uitmaken van de dagelijkse realiteit. Ik laat herinneringen na bij de mensen die dichtbij mij staan. Ontastbaar, maar hopelijk waardevol en liefdevol. Dingen die ik heb gedaan, woorden die ik heb uitgesproken, blikken of stiltes die we hebben gedeeld. Gewoon, de herinnering aan dat ik er wàs.

De wereld draait door, ook deze zondagochtend. Ik kijk naar buiten, in de verte zie ik een waterig zonnetje doorkomen. Mijn sterfelijkheid, het onvermijdelijke, helpt me nadenken over mijn intenties. Waarom doe ik de dingen die ik doe en waarom wil ik ze doen? Wie wil ik zijn, welk voorbeeld wil ik zijn en voor wie? Wat geeft mijn leven zin, wat vind ik het allerbelangrijkst in dit leven? Door écht te leven, goed te doen, door het beste uit mezelf te halen en dit over te

dragen aan anderen, zo geef ik antwoord op mijn eigen vragen. Leven zoals ik herinnerd wil worden.

"Remembering that you are going to die is the best way I know to avoid the trap of thinking you have something to lose. You are already naked. There is no reason not to follow your heart." - Steve Jobs

Een schrijfster

RIDDER

Op vrijdagavond 14 december jl. nam Leon Dorren met zijn vrouw deel aan de Kerstbijeenkomst van de VPTZ in de Witte Hoeve.

Zij keken verrast op toen om 20.30 uur burgemeester Hans Gilissen, familieleden en een grote stoet vertegenwoordigers van diverse instanties de zaal binnen kwamen. Leon Dorren kreeg een flauw vermoeden, dat bewaarheid werd toen de burgemeester het woord tot hem richtte. Uitvoerig werden de vele verdiensten van Leon op het gebied van zorg, bedrijfsleven en cultuur gememoreerd. Daarbij bleef het feit dat hij ruim 12½ jaar als secretaris deel uitmaakte van het bestuur van hospice Zenit uiteraard niet onvermeld.

Aan het eind van zijn toespraak maakte de burgemeester bekend dat koning Willem Alexander het wijze besluit had genomen om Leon Dorren te benoemen tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

Leon was zichtbaar geroerd toen de burgemeester hem de versierselen uitreikte en zijn vrouw in de bloemen zette, waarna hen een luid applaus ten deel viel.

Nadat Angelique Hesen van Erato enkele sfeerliederen had vertolkt was iedereen in de gelegenheid om de gedecoreerde te feliciteren.

Wij doen dat vanaf deze plaats: Leon van harte proficiat met de ridderorde en nogmaals bedankt voor de vele verdiensten voor ons hospice.

Wensambulace

De stichting Wensambulace Limburg, Uw Wens in Beweging, vervult al vijf jaar de wens van volwassenen en kinderen die ernstig ziek, bedlegerig of terminaal zijn. Ondanks het grote verdriet kan iemand door de vervulling van een wens weer even genieten en zijn of haar zorgen vergeten. Voor de vele vrijwilligers een zowel dankbare als emotioneel zware taak.

Wensen

Even op bezoek bij een familielid aan de andere kant van het land, naar zee, je pasgeboren kleinkind bewonderen, naar het concert van je favoriete band of zanger. De wensen zijn enorm divers. Momenten om van te genieten en die voor velen vanzelfsprekend lijken. Maar stel dat je ernstig ziek bent en deze momenten niet meer mogelijk lijken te zijn. Dan kan Wensambulace Limburg het vervoer en ook de begeleiding van deze dag op zich nemen. Waar de wens ook naar toe gaat, er gaan altijd kundige zorgverleners mee. Hierdoor wordt ook de partner voor die dag even de zorg uit handen genomen.

Lustrum

Inmiddels bestaat de stichting al 5 jaar, een waar jubileum om trots op te mogen zijn. De stichting heeft drie ambulances, twee ambulances voor volwassenen en één speciaal ingerichte

ambulance voor kinderen. In de ambulances is plaats voor meereizende gezins- of familieleden. De stichting beschikt over een speciale strandbrancard, waardoor wensvragers tot dicht bij de zee kunnen komen of op moeilijk begaanbaar terrein zich kunnen verplaatsen. Soms wordt bij een wens samengewerkt met onder andere de stichting Make-A-Wish, Stichting Opkikker en stichting Dreams4you.

Een klein deel van de pijn kan voor even aan de kant worden gezet en wat overblijft is een herinnering om voor altijd te koesteren

Vrijwilligers

Wensambulace Limburg heeft een groep van 140 enthousiaste en professionele vrijwilligers. Het team bestaat voor een groot deel uit mensen die werkzaam zijn bij politie, ambulance, brandweer en ziekenhuis. Daarnaast zijn er vrijwilligers actief op het gebied van communicatie, sponsorwerving, financiën, wagenparkbeheer, scholing en ondersteuning bij promotieactiviteiten.

Ambassadeurs

Wensambulace Limburg heeft drie officiële ambassadeurs. André Rieu, Sef Thissen en ambassadrice van de kinderambulace, Toos Toverhoed, de mascotte van Toverland. De maatschappelijke betrokkenheid van deze ambassadeurs is enorm en levert een belangrijke bijdrage in de naamsbekendheid van de stichting.

Chantal
SCHRIJFT

Donateurs

De stichting is volledig afhankelijk van giften en donaties van zowel bedrijven als van particulieren die dit initiatief een warm hart toedragen. Daarnaast wordt er veel energie gestoken in het vergroten van de naamsbekendheid. Wensambulance Limburg vindt het belangrijk dat mensen zien wat er met het geld gedaan wordt gedaan en maakt dat regelmatig bekend via de sociale media.

Wensaanvraag

Bij het uitvoeren van een wens komt de nodige voorbereiding kijken. Een wensaanvraag wordt behandeld door een wenscoördinator. De coördinator bespreekt vooraf de wens en onderzoekt wat nodig is om de wens in vervulling te laten gaan. Vervolgens worden de vrijwilligers benaderd voor het vervoer en de begeleiding van de wensvrager en wordt de wens in vervulling gebracht.

Wilt u na het lezen van dit artikel een wens indienen, of kent u iemand in uw naaste omgeving die graag nog een wens wil (laten) vervullen? Neem dan via de website contact op met Wensambulance Limburg. Zij zullen er alles aan doen om deze wens in vervulling te laten gaan! Hier kunt u ook terecht voor een eventuele donatie.

www.wensambulancelimburg.nl

Mijn naam is Chantal Scherders.

Ik ben 48 jaar, getrouwd met John en moeder van Nick (19 jaar) en Elke (16 jaar).

Ik ben geboren in Horst en op 1-jarige leeftijd met mijn ouders naar Well verhuisd. Nu woon ik al ruim 23 jaar in Venray. Ik werk als directiesecretaresse bij Rabobank Horst Venray en heb het daar prima naar mijn zin. Naast mijn functie van directiesecretaresse vervul ik het secretariaat van de Venrayse Ondernemersprijzen.

Dit is een nieuwjaarsevent dat in 2019 op 3 januari plaatsvindt.

Mijn hobby's zijn reizen, lezen, sporten en met mijn gezin of vrienden naar een feestje of etentje.

Ik ben actief carnavalsvierder en vooral bij onze carnavalsvereniging De Piëlhaas te vinden.

Sinds 2017 verzorg ik het secretariaat van de Vrienden van Hospice Zenit. Dit is een leuke club en ik voelde mij meteen thuis. Ik had nog nooit te maken gehad met Hospice Zenit, maar toen ik het secretariaat van Christien Steegh had overgenomen werd me pas echt duidelijk wat een Hospice allemaal doet. Ik vind het bewonderenswaardig hoe de laatste wensen van mensen ingevuld worden en prijs alle vrijwilligers en de verpleging die dit voor de mensen mogelijk maken.

Ik geef de 'pen' door aan Alexander Croonen.

Ik hoop dat hij de 'pen' aanneemt!

Chantal Scherders

In memoriam

Op de achterkant van iedere nieuwsbrief staat vermeld dat deze mede mogelijk wordt gemaakt door Van den Munchhof Print en Media.

Op 18 november jl. overleed geheel onverwacht John van den Munckhof, directeur van de drukkerij. Hij was pas 59 jaar oud.

John droeg hospice Zenit vanaf het eerste begin een warm hart toe. Dit gevoel werd versterkt in de periode dat hij zelf vaker in het hospice kwam om een daar opgenomen medewerker te bezoeken.

Hij raakte diep onder de indruk van de warme zorg in Zenit.

Van den Munckhof was en is een belangrijke sponsor voor onze zorgvoorziening.

Wij danken John van harte voor wat hij voor Zenit betekende en voor de prettige samenwerking.

Inderdaad, een mooi man...

Colofon

De nieuwsbrief van Hospice Zenit verschijnt tweemaal per jaar in de maanden april en december.

Redactie: Werkgroep Nieuwsbrief
Mieke Custers
Audrey Kusters
Twan Christians
Ad van Thiel
Herman Verheijen

E-mail: ad.van.thiel@home.nl

Telefoon: 0478-58 29 26 (Ad)

Foto's: Mieke Custers, Nel van Dijk

Bezorgers: Noortje Pannekoek
Bert Elderhorst

Postbezorging: Postvak50 (gratis)

Ontwerp: Marloes van Lier

**Druk/Print/
Opmaak:** Drukkerij van den Munckhof,
Venray

Oplage: 650 stuks

Hospice Zenit: Hoenderstraat 95e
5801 CJ Venray
Tel. 0478-55 14 34

Website: www.hospicezenit.nl

Tijdens de kerstborrel van Zenit in het fraai verbouwde restaurant Zowyzo hield voorzitter Lilian Keijzer een korte kersttoespraak waarin zij een opvallende link legde van de betekenis van ons hospice voor de gasten naar enkele artikelen uit de universele verklaring van de rechten van de mens, die sinds 10 december 1948 van kracht is.

Aan het eind van haar toespraak memoreerde Lilian het feit dat in oktober jl. het hospice 12½ jaar bestond en dat betekende tevens dat een aantal vrijwilligers van het eerste uur hun koperen jubileum vierde. Hiertoe had het bestuur besloten om tijdens deze bijeenkomst alle 41 jubilarissen te huldigen en hen een presentje aan te bieden voor zoveel jaren trouwe dienst. Zij kregen een applaus en een houten fotolijst met het Zenit-logo en een dinerbon met een zodanig tegoed dat de jubilarissen exclusief kunnen gaan eten.

Graag gedaan, aldus de voorzitter, die er samen met de overige bestuursleden trots op is dat zoveel vrijwilligers zich zo lang hebben ingezet.

blij met het kerstpakket

Deze nieuwsbrief wordt mede mogelijk gemaakt door Drukkerij van den Munckhof en de Vrienden van Zenit

